

og give til de fattige. Det er ikke saa; det gælder kun om at sørge for, at enhver virkelig faar Lov til at beholde sit.

Naar Jordrenten gaar i den fælles Kasse, kan alle de nuværende Skatter falde bort og dermed et andet Aag tages fra den arbejdende Menneskeheds Skuldre. Nu er Forholdet dette: Med Udviklingen stiger Jordpriserne og dermed de ikkearbejdendes Del af Rigdommen, og samtidig stiger Samfundets Fællesudgifter og dermed Skattepaalæget, saa Arbejderne er under dobbelt Ild. Gaar derimod Jordværdien i den fælles Kasse, kan de voksende Samfunds krav dækkes af Jordværdien. Og den Udvikling, som nu øger Uligheden, vil saaledes ved denne Reform netop udbrede Ligheden, idet den stedse voksende Jordværdi tilfalder alle i Fællesskab. »Skatternes Ophævelse og Penge oven i Købet« er derfor, som et engelsk Parlamentsmedlem en Gang sagde til de forskrækkede Bedsteborgere, vort Program.

Her løber et løbsk Lokomotiv baglænds ned af en stejl Skraaning. »Send en endnu større Maskine frem for at knuse og stanse det!« siger nogle. »Grib fat i Hjulene!« siger andre. »Nej, led Dampen ind fra modsat Side« siger H. George, »saa gaar det frem i Steden for tilbage.« Nu virker Dampen forkert; den med Fremskridtet voksende Jordværdi øger Uligheden, fordi den tilfalder den tilfældige Forretshaver, den private Jordejer. Lad den tilfalde hele Fædrelandets Befolkning, og den vil virke som den store Ulighedsudjævner, der gør Udviklingen ikke blot til et Fremskridt i Rigdom men i *almen Velstand*.

J. E. Lange.

Hvordan skal vi opdrage vore Døtre.

Da jeg vilde være glad ved, om der kunde blive en levende Forhandling i Anledning af Frøken Overgaards Stykke »Hvortil skal vi opdrage vore Døtre«, vil jeg begynde med at fremsætte mine Tanker om dette gamle Æmne, der dog stadig maa blive nyt, eftersom Tiderne veksler, thi faste Regler er ikke saa nyttige som den Udvikling, man kan faa gennem forskellige Meningers Udveksling, for dem, der gerne vil følge med Tiden, men sér en Fare i det meget moderne saavel som i det stærkt konservative. Naar det saa tidt lyder, at Kvindens største Kald er at blive Hustru og Moder, maa det være underforstaaet, at der kan behøves ikke alene den størst mulige selvopofrende Kærlighed, men ogsaa den størst mulige Aandsudvikling og praktiske Dygtighed, hvis da hendes Opgave at være den hjælpende og